

**Nikolas von Kues og
menneskeheden den udødelige
art.**

**Helga Zepp-LaRouches tale ved
Schiller Instituttets
videokonference:**

**Verden efter det amerikanske
valg – skabelsen af en verden
baseret på fornuft**

12. december (EIRNS) – Panel 2: At undslippe faren for 3. verdenskrig: En strategisk orden baseret på menneskehedens fælles mål

Den første taler i dette panel, der giver vores hovedpræsentation, er Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og præsident for Schiller Instituttet.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej, godaften eller god eftermiddag, afhængigt af hvor I befinder jer. Da vi [i sin tid] besluttede at afholde denne konference kort efter det amerikanske valg, forventede vi, at det ville være et meget farligt øjeblik i historien, og vi navngav konferencen: "Skabelsen af en verden baseret på fornuft". Nu lyder det måske meget fjernt, men denne konference er ikke beregnet til akademisk diskussion af de rejste spørgsmål, men skal fungere som en appel til alle institutioner, regeringer, folkevalgte, mennesker af god vilje... til at hjælpe Schiller Instituttet med at organisere en international alliance af mennesker, der griber ind i den nuværende situation, fordi løsningerne er der. Det er absolut

muligt at finde en vej ud af hver af kriserne. Men det kræver, at folk aktiveres og optræder som statsborgere.

Hvis man ser på verden nu, vil mange mennesker let begynde at fortvivle, for hvis man tænker på ordsproget: "Dem, som guderne ønsker at ødelægge, gør de først vanvittige," finder man et ekko heraf i mange hjørner. Og det er også meget klart, at man kan spørge sig selv, hvorvidt menneskeheden har den moralske egnethed til at overleve? Fordi adfærden af mange institutioner og mennesker undertiden synes at sige det modsatte.

Kombinationen af kriser er virkelig hidtil uset. Lad mig blot berøre nogle af dem. Vi har en pandemi. Denne pandemi er blevet håndteret forholdsvis godt i Asien, i flere asiatiske lande, men den er fuldstændig ude af kontrol i USA, i Europa og også i mange udviklingslande. Alene den 10. december var antallet af nye infektioner i USA 217.729 nye tilfælde. På en uge, fra 3.-9. december, døde der 16.850 mennesker. I Tyskland, som gjorde det relativt godt i starten, men den 11. december, dvs. i går, havde man 27.217 nye tilfælde – det er helt ude af kontrol; 524 dødsfald på én dag. Og de forskellige guvernører og regeringen taler om muligheden for en komplet, total nedlukning, selv før jul og derefter ind i det nye år.

Det havde ikke behøvet være sådan, for hvis folk ville have fulgt, hvad der har vist sig at være en effektiv metode, nemlig generel test – test, test, kontaktsporing, anvendelse af digitalisering og moderne teknologi; og derefter sætte folk i karantæne – så kunne det have været bragt under kontrol, og det gøres stadig ikke.

Oven i COVID-krisen, som faktisk forværres enormt heraf, er en hungersnød, der af Verdensfødevareprogrammet karakteriseres som værende af "bibelske dimensioner", hvilket betyder, at hvis der ikke gøres noget dramatisk for at ændre det, kan der til næste år være 270 millioner mennesker døde. Og selvfølgelig kunne dette afhjælpes meget hurtigt, ved også at

redde landbruget i USA og Europa og andre såkaldte avancerede lande, og fordoble fødevareproduktionen.

Dette er naturligvis bare toppen af den underliggende krise, hvilket er, at systemet kolliderer: Det finansielle system er håbløst bankerot og alle de billioner af penge, der er blevet pumpet ud af Den europæiske Centralbank, som i alt udstedte 1,85 billioner Euro, hovedsageligt gennem et 'Pandemic Emergency Purchase Program'; den amerikanske centralbank, Federal Reserve, et sted mellem 6 og 7 billioner dollars, som alle gik til at redde det bankerotte system og ikke så meget til investeringer i realøkonomien. Og dernæst, ud over dette igangværende sammenbrud, som ikke er afsluttet, har man den virkelig vanvittige bestræbelse fra Den Europæiske Union for at gennemføre en 'Green Deal'. De mødtes netop i går og besluttede at reducere udledningen af CO₂ i 2030 fra de planlagte 40% til 55%; det samme forsøges med Green New Deal i USA, hvis Biden bliver den nye præsident. Det er det rene vanvid, fordi det vil betyde, at man svækker en allerede kollapsende økonomi ved at dirigere alle investeringer udelukkende i retning af grønne teknologier – og på den måde kan vi ikke opretholde moderne industrisamfund.

Den europæiske og amerikanske økonomi falder sammen, sidste år med ca. 10% i gennemsnit, mens Kina, f.eks. allerede i tredje kvartal, efter at de var kommet sig godt efter COVID-krisen, havde en vækstrate på 4,9% og i november måned steg den kinesiske eksport i gennemsnit med 25%.

Det er den egentlige årsag eller en af de medvirkende årsager til denne absolut hysteriske anti-Kina-kampagne. Fordi, det som vi grundlæggende ser på, er sammenbruddet af det gamle paradigme, det neoliberale system, det der har udgjort det såkaldte "vestlige finanssystem", det transatlantiske system, og det er derfor at Pompeo har holdt den ene tale efter den anden og forårsaget et anti-kinesisk hysteri, der går langt ud over McCarthyismen: Han har netop talt i Georgien og sagde, at enhver kinesisk studerende i USA, enhver professor, er en

kinesisk spion. Og [marskal] Billingslea, præsidentens særlige udsending for våbenkontrol, holdt netop den 17. november, meget faretruende, en tale for 'National Institute of Public Policy', hvor han stort set gik grassat mod Rusland og Kina og sagde, at man ikke kan stole på Rusland i spørgsmål om våbenkontrol; at Kina er ansvarlig for at slippe coronavirus-pandemien løs rundt om i verden, og grundlæggende, at Rusland vil fremme en nuklear doktrin, der fremmer tidlig anvendelse af atomvåben med strategien "optrap for at vinde".

Altså, denne påstand er en fuldstændig løgn. Det er faktisk, hvad den nuværende NATO-doktrin siger, men de hævder, at Rusland har en plan om at angribe NATO og regner med NATO's kapitulation. Billingslea sagde også i samme tale, at han rådede Trump-administrationen, eller præsident Trump personligt, til ikke at bekræfte Reagan-Gorbatjov-erklæringen om, at atomkrig ikke kan vindes af nogen. Dette er grunden til, at den russiske udenrigsminister Lavrov i den seneste periode mange gange har advaret om, at der er en meget farlig illusion om, at en begrænset atomkrig kan vindes. Og som mange andre eksperter, herunder fra 'Federation of American Scientists', har advaret om, findes der ikke sådan en ting som en "begrænset" atomkrig, fordi det er selve kernen i atomvåben, at det øjeblik man benytter ét af dem, vil de alle blive benyttet.

Billingslea beskyldte også Kina for at opbygge sit atomvåbenarsenal bag en "Stor mur af hemmeligholdelse". Virkeligheden er imidlertid, at mens både USA og Rusland har, tror jeg, et sted mellem 6.000-7.000 nukleare missiler, har Kina en blot 290; og i betragtning af det faktum at der er denne kontinuerlige anti-Kina-kampagne, føler de sig naturligvis nødsaget til at opbygge deres atomarsenal. Og man har en dynamik, hvor der er en hårdning i Kina, aldeles tydeligt, og der er et tysk ordsprog, som siger: "Som man råber ind i skoven, får man svar tilbage". Så man er i en optrapningsspiral, som er yderst farlig. Maria Zakharova,

talskvinde for det russiske udenrigsministerium, sagde, at alt dette kun er et påskud for, at USA moderniserer sine mellem- og kortdistance-atommissiler.

Det er en ironi, at Trump-administrationen nægtede en anmodning fra 'Federation of American Scientists' om at offentliggøre størrelsen på deres lagre med atomspræghoveder blot fem dage før denne rablende tale af Billingslea. Det plejede de at gøre indtil 2018, men ikke længere. Og Hans Kristensen sagde dybest set, at Billingsleas beskyldninger mod Kina ville være meget mere troværdige, hvis USA ville afsløre deres antal i så henseende.

Så man har en utrolig situation på alle disse områder. Og hvad vi diskuterede i det sidste panel, de utrolige begivenheder i USA, de fem års operationer mod Trump, først som kandidat, derefter i hele hans præsidentperiode; Russiagate, som ikke kunne bevises; rigsretssagen, som var baseret på løgne; og nu endelig den forsøgsvis, eller faktiske, svindel ved valget – og en helt utrolig censur fra de store tv-stationer, der erklærer hvem som vandt valget; af de sociale medier, der censurerer indhold! Så man har en situation, der virkelig er ude af kontrol. Og det er derfor, vi skal tænke tilbage og overveje, hvordan kan vi udvikle en anden tilgang til tænkning? For jeg synes, det er det vigtigste spørgsmål. Og titlen på denne konference er "Modsætningernes sammenfald".

Jeg vil gerne tage et skridt tilbage til hvad min afdøde mand, Lyndon LaRouche, har understreget i hvert eneste land, han nogensinde har rejst til: Han bad folk, især unge mennesker, om, at de skulle begynde at reflektere over deres særlige ideologi. Fordi når man er i USA, er det meget let at se, at folk i Europa tænker anderledes i europæiske lande, hver enkelt af dem tænker stadig anderledes; mennesker i Latinamerika tænker anderledes. Men når man er i et land, tænker man ikke meget over det; man synes alt er indlysende. Og Lyndon LaRouche er meget berømt, og det kan man overbevise sig om ved at læse hans mange bøger – hvilket vil holde én

beskæftiget i et stykke tid – fordi han var meget optaget af hvordan man giver folk en metode til at blive selvbevidst om sin egen metode til tænkning.

Vi har lige nu, som en del af denne civilisatoriske sammenbrudskrise, en reel krise i metoden for tænkning. Der er enorm forvirring omkring meninger, og det har nået et absolut krisepunkt efter pandemiens udbrud, hvor mennesker, der op til det tidspunkt var ret rationelle, gik ind i de vildeste fortolkninger og sammensværgelsesteorier og bestræbelser på at forklare noget, som tydeligvis er meget skræmmende. Nu sætter de fleste mennesker ikke spørgsmålstegn ved det aksiomatiske grundlag for deres synspunkter. De betragter dem som selvindlysende sandheder, som kendsgerninger, som den eneste sande sandhed. Men hvis man foretager en erkendelsesteoretisk undersøgelse af disse meninger, finder man ud af, at de mange gange er dannet på baggrund af nominalisme – at folk bare tager et ord og derefter springer derudaf, som om det skulle være forklaringen; eller empirisme, positivisme, og konklusioner drages som et resultat af en reduktionistisk metode, deduktionisme, eller der foretages en analyse på baggrund af at verden ses gennem konkave briller: Hvis man gør det, projicerer man et kort af sit eget sind og egen tro på hensigterne over på den formodede opfattelse af den anden person.

Vi kan se det lige nu: Dette er typisk tilfældet for folk, der eksempelvis definerer, lad os sige EU's formodede geopolitiske interesse, over for Ruslands og Kinas. Eller hvad man for øjeblikket har i USA, de kredse, der beskylder Kina for imperialistiske tilbøjeligheder, fremmer selv nøjagtig sådanne tilbøjeligheder, hvor enhver, der ærligt undersøger sagen, må komme til den konklusion, at den kinesiske udviklingsmodel ikke kun har udryddet ekstrem fattigdom i Kina – det færdiggjorde de for bare to uger siden, og alt i alt har Kina løftet 850 millioner mennesker af sin egen befolkning ud af fattigdom til en voksende, stor middelklasse; men Kina

tilbyder også sin udviklingsmodel til udviklingslandene, hvilket åbenlyst udfordrer påstanden om imperialistiske tilbøjeligheder.

Nu sagde jeg, at det overordnede emne for denne konference begrebet om 'Coincidentia Oppositorum' – sammenfaldet af modsætninger, et koncept, der blev udviklet af Nicolaus fra Cusa (Cusanus), der var den vigtigste tænker i det europæiske intellektuelle liv i det 15. århundrede. Og, hvad der faktisk er meget vigtigt, han var den første til at udvikle principper for den moderne suveræne nationalstat. Det gjorde han hovedsageligt i sin 'Concordantia Catholica', der for første gang præsenterede ideen om, at regeringen skal arbejde med samtykke fra de regerede, og at der må være et gensidigt forhold mellem regeringen, repræsentanterne og de regerede.

Han er også ophavsmand til moderne naturvidenskab: Han udviklede en metode til at tænke – at tænke noget helt nyt – og han sagde meget selvbevidst, at han foreslog noget, som intet menneske nogensinde havde tænkt før. Og den metode ligger også til grund for alle de filosofiske skrifter og den økonomisk-videnskabelige metode fra min afdøde mand, Lyndon LaRouche, og hans fysiske økonomi. Det er grundlæggende tanken, at menneskelig fornuft har evnen til at definere en løsning på et helt andet og højere niveau end dem, hvor alle konflikter og modsætninger opstod. Det omhandler kapaciteten til at tænke en Helhed, der er af en højere orden og kraft end de Mange, enkelte elementer. Og når man først har trænet ens sind til at tænke sådan, har man en ufejlbarlig nøgle til kreativitet, og man kan anvende denne tankemåde indenfor stort set alle domæner af tænkning.

For at nærmere sige modsætningernes sammenfald er man nødt til at starte med en afvisning af den aristoteliske metode. Altså, Aristoteles siger: "hvis noget er A, kan det ikke samtidigt være B." Men 'sammenfaldet' er heller ikke $A + B$ divideret med 2 eller en anden algebraisk eller aritmetisk beregning. Nicolaus udvikler sit koncept i flere af sine skrifter, men i

vid udstrækning i 'De Docta Ignorantia', (Om den tillærte Uvidenhed), som straks blev angrebet af professoren og skolastikeren fra Heidelberg, Johannes Wenck, i et angreb på 'De Docta Ignorantia', kaldet 'De Ignota Litteratura' (Den uvidende lærde), en hentydning til Nicolaus. Nicolaus svarede flere år senere, fordi han ikke modtog denne skrivelse med det samme, i et lille skrift, som jeg anbefaler jer alle at læse, kaldet 'Apologia Doctae Ignorantiae', hvori han beklager, at den aristoteliske tradition i dag (hvilket vil sige i Cusas tid) var fremherskende, hvilket ville kategorisere 'modsatningernes sammenfald' som kætteri, da denne skole fuldstændigt afviser denne tilgang som helt modsat deres hensigter; nu var intentionerne i virkeligheden af en oligarkisk karakter, hvilket han ikke siger her, men det var hvad det var. Derfor siger Cusa, at det ville være et totalt mirakel og ville være en fuldstændig transformation af deres skole, hvis de ville opgive Aristoteles og nå frem til et højere perspektiv.

I modsætning til den aristoteliske metode, der bliver viklet ind i kampen mellem modsætningerne, betragter synspunktet med 'modsatningernes sammenfald' processen fra et højere niveau. Og dette blev nævnt i den lille video, som blev vist i begyndelsen [i Panel 1], hvor jeg taler om behovet for at udgive Lyndon LaRouches samlede værker: At opfattelsen om sammenfald er som at betragte begivenheder som fra et højt tårn: Hvor man ser jægeren, den jagede og processen med jagt. Og det giver én et helt andet perspektiv, end hvis man var jægeren eller den jagede, eller bare løb med næsen i sporet.

For at nå et [sådan] niveau af tænkning kræves imidlertid en enorm anstrengelse. Det kræver en spænding i sindet. Det er ikke noget, man kan tænde for, men det er en intellektuel kamp. Men når man først har gjort det, har man evnen til at bevæge sig ind i områder, der ellers er helt lukket. Nicolaus henviser til hvordan tænkere som Avicenna (også kaldet Ibn Sina) har brugt negativ teologi for at få sindet ud af vanen

med at lægge sig fast på det trivielle, der udspringer af sanseopfattelserne. Men det smarteste, siger Cusa, var Platons argument i Parmenides-dialogen, hvilken for enhver der har kæmpet med Platons dialoger, sikkert er den mest udfordrende af alle disse dialoger. Parmenides var lederen af den metodologisk reduktionistiske, eleatiske skole, der udsagde, at tingenes essens kun kan erfares gennem tankeprocessen og ikke gennem noget der har med materien at gøre. Men at samme essens skulle være enkel i en streng forstand, uden al mangfoldighed og variation – og især uden nogen ændring og bevægelse. Al mangfoldighed tilvejebragt gennem sanserne og de deraf følgende forandringsprocesser, er dermed kun tilsyneladende, sagde Parmenides. De er illusoriske, hvorfor enhver mangfoldighed og forandring hverken hører til tingenes essens eller tager del i dem.

I denne dialog lokker Platon Parmenides til at afsløre netop det iøjnefaldende paradoks i hans tænkning, nemlig at Parmenides udelukkede forandringsprincippet. I den tradition, som Platon etablerede, er "forandring" ikke den lineære udvidelse af et euklidisk rum, men den kontinuerlige rækkefølge af originale aksiomatisk revolutionære opdagelseshandlinger, der fører til et forbundet sæt opdagelser af universelle fysiske principper, som uddyber kendskabet til det fysiske univers og perfektionerer de kreative kræfter hos alle de mennesker, som disse fremskridt overføres til. Nicolaus siger på et tidspunkt, at gennem denne uddannelse genskaber ethvert menneske udviklingen i hele universet op til dette punkt i sit sind. Det er dette mikrokosmos i sindet, der svarer til makrokosmos som helhed, hvilket er universet, der gør det muligt for hvert menneske potentielt at have forhåndsviden, at vide nøjagtigt, hvad den nødvendige næste opdagelse må være for at fortsætte den lovmæssige proces med skabelse.

Dette er meget vigtigt, fordi det har alt at gøre med begrebet relativ potentiel befolkningstæthed, som blev udviklet af

Lyndon LaRouche, fordi det også giver dig en målestok for den absolut nødvendige næste opdagelse.

For Platon er hver enkelt sådan opdagelse resultatet af en tilfredsstillende opdagelse, som det menneskelige sind kan skabe på en "intuitiv" måde, hvorfor Einstein understregede, at "fantasi er vigtigere end viden. For viden er begrænset, mens fantasien omfavner hele verden, stimulerer fremskridt og føder evolution".

Platons svar på Parmenides er derfor hans ontologiske forestilling om at 'blive til', som det menneskelige sinds fortsatte evne til at frembringe sådanne hypoteser eller hypotesen om den højere hypotese, hvor den altomfattende ændring er 'det ene' [helheden], som inkluderer 'de mange' på et højere niveau.

Den samme metode til tænkning blev anvendt af Nicolaus, da han løste et problem, som havde efterladt mange tænkere og matematikere søvnløse siden oldtiden, nemlig problemet med cirkelns kvadratur. Archimedes, en tidligere matematiker, havde forsøgt at løse problemet med udelukkelsesmetoden ved at indskrive og omskrive et stadigt stigende antal polygoner på cirklen. Den forkerte antagelse er, at omkredsen af de to polygoner i sidste ende vil falde sammen med cirklen. På denne måde fandt Archimedes en brugbar tilnærmelse af tallet pi, men i virkeligheden blev problemet ikke løst. Fordi Cusa siger, at jo flere vinkler polygonen har, jo længere væk kommer man fra cirklen.

Det krævede Cusas revolutionerende tankemåde for at løse problemet med cirkelns kvadratur, ved at gøre det klart, at en cirkel ikke kan konstrueres med en geometri, der er baseret på den aksiomatiske antagelse om selvforklarende punkter og lige linjer, men at en aksiomatisk anderledes geometri må anvendes, hvorved cirkulær aktion erstatter den euklidiske selvindlysende antagelse om punktet og den lige linje. Det isoperimetriske princip, som det kaldes, om cirkelens forrang,

gør det klart, at man fra cirklen kan nå frem til polygonen, men ikke omvendt. På denne måde tilvejebragte Nicolaus den afgørende demonstration af forskellen på det matematiske domæne, der er begrænset til de sammenlignelige ting, og så det helt særskilte domæne med de usammenlignelige ting.

Denne fremadskriden fra Archimedes' forståelse af cirkelns kvadratur til Cusas finere forståelse illustrerer også rollen af den menneskelige opdagelse af et allerede eksisterende universelt princip og ændringen af dets eksistens som et potentiale, men som et potentiale, der tidligere var skjult fra udgangspunktet af menneskets erkendelse, til "realiseringen" af dette princip gennem den menneskelige opdagelse. Det er denne kontinuerlige opdagelsesproces, som ontologisk, erkendelsesmæssigt set, er primær, dette er helheden der er vigtigst, relativ til indholdet af alle og enhver af 'de mange'.

Bernhard Riemann, hvis videnskabelige metode bidrog til at navngive LaRouche-Riemanns økonomiske model, uddybede den samme idé i et skrift, der blev citeret af Lyndon LaRouche, "Zur Psychologie und Metaphysik" – "Om psykologi og Metafysik" – ved at beskrive den menneskelige sjæl som en kompakt, tæt pakket og mangfoldigt forbundet masse af idéer, "Geistesmassen", som denne forestilling blev udviklet af Herbart og derefter taget op af Riemann; eller som Lyn kaldte det, "tankeobjekter". Hver ny sådan "Geistesmasse" eller idé vækker genklang med alle de tidligere akkumulerede [idéer], og interagerer på en gensidig måde, så meget desto mere, som der er en indre affinitet imellem dem. Riemann siger også, at disse kompakte 'Geistesmasser' fortsætter med at eksistere, selvom den person, der har skabt dem, er død og bliver en del af det, han kalder Jordens sjæl. I det væsentlige udtrykkes den samme idé af Vernadsky, da han holdt et foredrag i Paris i 1925, hvor han beskrev den menneskelige art og det kollektive menneskelige sind som en "geologisk kraft" i universet. Vernadsky insisterede på, at hele universets historie beviser,

at Noössfæren – det der er påvirket af menneskelig intellektuel aktivitet og fornuft – vil få mere og mere herredømme over biosfæren. Og det er denne anti-entropiske karakter af det menneskelige sinds kreativitet, som er den mest avancerede del af det fysiske univers' drivkraft, hvorfor der er grund til optimisme for menneskehedens fremtid.

Det antyder, at flere og flere mennesker i alle forskellige nationer og kulturer vil blive i stand til at hæve sig over det infantile niveau af sanselig vished og overvinde mislykkede ideologiske traditioner, såsom skolen for sofistisk retorik, som ikke bekymrer sig om sandheden, men om sejren for hvilken som helst påstand, som sofisten ønsker at fremsætte for at fremme sit eget ego.

Konceptet om modsætningernes sammenfald kan anvendes på den nuværende strategiske situation, og faktisk alle områder af menneskelig viden. Menneskehedens interesse, hvis man definerer den, ikke som den nuværende levende befolknings interesse, her og nu, men med hensyn til alle kommende generationers interesse, i det væsentlige den samme idé som indledningen af den amerikanske forfatning: At det ikke alene er nutiden, men alle fremtidige generationer, som det fælles gode skal tjene, og i denne tid hele verden, hele den menneskelige befolkning.

At opnå en forståelse af hvad dette betyder, vil sige, at hvis man tænker over hvordan man kan anvende det, som jeg lige sagde teoretisk på den nuværende verdenssituation, hvis man tager hver enkelt nation som et mikrokosmos, er fred i makrokosmos, ifølge Nicolaus fra Cusa, kun muligt, hvis hvert mikrokosmos har den bedst mulige udvikling, og tager det som værende i sin egen interesse, at alle de andre mikrokosmos udvikler sig. Det vil sige, at man ikke tager den såkaldte geopolitiske egeninteresse af nationen eller en gruppe af nationer, og positionerer sig imod den påståede interesse fra alle de andre, men at man har en anden opfattelse, og afviser at der skulle være en modsætning, som hævdet af den

aristoteliske metode. Hvis man tager et primært ontologisk udgangspunkt i Platons forandringsbegreb, kan udviklingen af hvert mikrokosmos betragtes som en kontrapunktisk komposition, en fuga, hvor udviklingen af hver node og hver idé bidrager til den fremtidige udvikling af alle andre.

Der er allerede fungerende eksempler, hvor man kan se en tilnærmelse til, hvordan det kan fungere. F.eks. i det internationale samarbejde i den termonukleare fusionsreaktor i Cadarache, Frankrig, ITER, som er det fælles samarbejdsprojekt mellem 34 nationer, der alle drager fordel af opdagelserne. Der er naturligvis også det potentielle internationale samarbejde inden for rumforskning og -rejser: Vi har i øjeblikket tre meget fascinerende missioner til Mars, som alle i løbet af et par uger ankommer til Mars, og ville det ikke give mening at slutte sig til forskningen i fællesskab. Nu er det ikke spørgsmålet om, hvem der sætter det første flag på Mars, eller hvem der sætter den første kvinde eller mand på Mars, men det er spørgsmålet om, hvordan vi erobrer solsystemet til menneskelig beboelse?

Se, vores solsystem er utroligt stort. Jeg ved ikke, om man for nylig har kigget op til stjernerne, eksempelvis til Mælkevejen, men endnu længere væk; vores galakse er kun en ud af 2 billioner galakser, som hidtil er blevet opdaget af Hubble-teleskopet!

Tænk bare på menneskehedens langsigtede eksistens: Menneskeheden har eksisteret i et par millioner år, men i henseende til beviselig registreret historie kender vi i virkeligheden kun en smule til de sidste 5.000 år, gennem arkæologi ved vi lidt mere, men stadig kun virkelig en meget kort tidsperiode. Ønsker vi nu, at menneskeheden skal være en udødelig art, eller ønsker vi, at menneskeheden bare skal være som en af de mange andre arter, der kommer og går, og som forsvinder i forbindelse med de store masseudryddelser? Det betyder ikke noget, så skaber evolutionen sidenhen andre arter med et højere stofskifte, så det betyder ikke rigtig noget, om

menneskeheden forsvinder i processen. Altså, det mener jeg ikke. Fordi jeg tror på, at menneskeheden, uanset hvad vi finder i universet generelt, hvis der skulle være andet intelligent liv et eller andet sted, er menneskeheden helt enestående. Vi er indtil videre den eneste kendte kreative art.

Om nogle få milliarder år vil Solen holde op med at fungere, og sætter os ude af stand til at leve på jorden, og derefter er det sidste udkald for at kolonisere rummet; at gøre andre planeter beboelige for den menneskelige art vil være et spørgsmål om vores arts overlevelse. Jeg tænker det udmærket er muligt, hvis vi bevæger os væk fra den nuværende tilstand af at opføre os som spædbørn, som små drenge, der sparker hinanden over skinnebenene, og at vi udvikler vores fulde potentiale, samarbejder med andre mennesker, samarbejder med andre kulturer og opfylder menneskehedens langsigtede skæbne, som den art der bevidst skaber forandring i universet, og på den måde opfylder vores sande mission som en menneskelig art. Se, jeg mener det er op til os at foretage denne forandring, og på denne måde skabe evnen til at komme ud af denne krise i live og med glæde.

Og det var, hvad jeg ønskede at sige.